

Giới thiệu Cữu Thế

Edit: Py

Nhất thế, nàng là hoa khôi danh mẫn Tần Hoài.

Nhị thế, nàng là một cái tiểu thư, từ nhỏ đã sống trong cảm y ngọc thực.

Tam thế, nàng được phân đến ở Đan Tâm các, chuyên sao chép văn thư trong Hoàng cung

Ở thế thứ tư, nàng – một tiểu thư nhà quan lại đi đem lòng yêu mến một thư sinh nhà nhàn, hiền lành nhưng gia cảnh bần hàn.

...

Thế sự luân chuyển

Nhật nguyệt đổi dời

Tình yêu mỏng manh tựa trang giấy, nhẹ bằng như lông hồng

So với luân hồi, thiên địa, ái tình vốn chẳng là gì..

Bạn đang đọc truyện *Cữu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nhất thế, nàng là hoa khôi danh mẫn Tần Hoài.

Luôn vận một thân hồng y, sắc hồng tươi tắn, kiều diễm tựa như đoá mai ngao nghể nở rộ giữa ngày đông tuyết phủ. Dung mạo xuất trần, kinh tài tuyệt diệu khiến cho biết bao văn nhân tranh tương kết bạn. Cũng chẳng biết có bao nhiêu vương tôn công tử sẵn lòng xuất ra vạn lạng vàng chỉ để được một lần gặp mặt nàng, dù chỉ một chút. Phía sau bức rèm che là một đôi mắt đen, thủy sắc liễm diễm. Chỉ cần khẽ nhếch khóe môi, băng quơ hờ hững liếc nhìn liền có thể dễ dàng đoạt đi tam hồn tứ vía con người ta.

Đêm trăng đỏ có lẽ là một đêm tiêu hồn đối với nàng. Một thân hồng y tọa trong đình cất tiếng hát, đoạn vừa ngừng đầu nhìn lại liền nhìn thấy hấn.

Hấn là một vị hộ quốc tướng quân sớm đã công thành danh toại, ngày thường luôn anh minh cương trực, không phải hạng công tử ăn chơi đàng điếm, chỉ riêng hôm nay bị băng hữu lôi kéo mới một lần bước chân vào chốn này. Khi tiến vào trong đình nội, đáng vẻ hấn đã có chút lão đảo, mặt đỏ phừng phừng. Hai người mặt đối mặt, mắt chạm mắt, nàng một cái khẽ nhủu mày cũng không có, hoàn toàn lặng im như quên đi cảnh vật xung quanh.

Đường đường một thân nam tử anh tuấn cao ngất, một cái song thập hồng nhan. Một người là danh tướng trong triều, một người là cái yên hoa độc tính. Một từng trải bao phen sóng gió chinh chiến nơi sa trường, một là cái duyệt tần hồng trần lưu lạc sớm ngày chốn phong trần.

Tri âm, tri kỷ, tri tâm.

Cả hai đều vẫn nghĩ cho đến cuối cuộc đời, vẫn cứ tịch mịch như vậy mà sống, không nghĩ tình yêu lại lặng lẽ tìm đến, mãnh liệt như vậy nhưng cũng âm ỉ mà tiêu hồn.

Nhưng là ...

Hấn thân con nhà quan, lại cũng đã có chính thất, gia môn như vậy sao có thể dung một cái câu lan nữ tử bước chân vào cửa? Danh vọng trăm năm của gia tộc há có thể vì một nữ tử thanh lâu nhỏ nhỏ mà bị hủy đi?

Liền lúc này ngoài biên cương, khói lửa lại khởi. Hấn mang quân xuất chinh đi tới phương bắc xa xôi cùng người Kim hung hãn, đã man giao chiến bảo vệ đất nước.

Đáng vẻ oai phong, hùng dũng ấy nhiều lần đã xuất hiện trong giấc mơ của nàng. Trong mơ, bản thân hấn bị trúng mai phục, trong thiên la địa võng mà kẻ thù bày ra sức chống trả, ra sức chém giết. Máu đỏ trên người hấn chẳng biết là của hấn hay máu của kẻ thù nữa ...

Dần dần, sức cùng lực kiệt, đường kiếm của hấn không còn nhanh nhẹn, sắc sảo như trước mà dần chậm lại. Sau lưng đột nhiên có một kẻ toàn thân khôi giáp, cười ngửa phi đến, một kiếm hướng cổ hấn đâm tới ...

Khi trở về, hần chỉ còn là một cái xác không đầu. Phụ mẫu hần thấy vậy cực kì bi thương, thê nhi hần kinh hoàng mà thất thố. Mà nàng chỉ có thể lặng lẽ núp trong một góc nhỏ, xa xa nhìn đến, sau trở về liền thu thập hành lý, lên đường đi đến phương bắc xa xôi.

Trên con đường dài, gió thổi lạnh đến thấu xương, nàng một thân nữ tử đơn độc một mình bất chấp khó khăn gian khổ hướng chiến trường nơi phương xa đi tới. Kia nhất phiến liền mở mang một cái bờ cõi, nơi ấy hoa đại đã từng nở rộ, hiện tại hoa vẫn nở, vì sao trên đất kia chỉ còn một cỗ thi thể ngang dọc những đường tơ máu uốn lượn. Nàng rất cực phải đi đến nơi nào mới có thể tìm thấy hần?

Trên chiến trường ngổn ngang xác chết, trong ánh chiều tà thê lương cùng tiếng gào kêu tràn ngập trong không gian, nàng lật từng cái thân thể nay đã không còn sinh mệnh, từng manh áo giáp không còn trọn vẹn rồi cuộc cũng tìm thấy gương mặt mà bấy lâu nay nàng vẫn luôn mong nhớ.

Nàng nở nụ cười, đem cái đầu kia ôm vào trong ngực. Máu tươi ướt đầm cả bàn tay, nhỏ xuống phương sai dưới mặt đất, nhưng nàng vẫn thủy chung nắm chặt không buông ...

Rất cuộc không ai còn có thể chia rẽ bọn họ được nữa.

Trong mơ hồ nàng đã bước đến âm phủ, còn nhìn thấy cả Diêm Quân.

Diêm Quân tự mình bưng một chén Mạnh bà thang đến trước mặt nàng, cái gì cũng không nói, chỉ thờ dài một tiếng.

Nàng chậm rãi hé nở nụ cười.

Diêm Quân nói: " Kiếp đầu tiên đã trôi qua như vậy, chỉ e sau này mọi chuyện đối với Tiên quân cũng không dễ dàng gì. "

Nàng nói: " Đa tạ Diêm Quân đã lo lắng, tương lai sau này đâu có gian nan, cực khổ, Sơ Ảnh đều hiểu được. Sơ Ảnh biết nên làm thế nào. "

Dứt lời, nàng ngửa đầu một ngụm uống hết chén Mạnh bà thang.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nhị thế, nàng là một cái tiểu thư, từ nhỏ đã sống trong cảm y ngọc thực.

Tướng môn nhà nàng, ai nấy cũng đều thừa theo di huấn của tổ tiên, từ bé đã binh thư kiến mã, không gì không giỏi. Nàng có một vị thanh mai trúc mã, đó là nhi tử của một phó tướng dưới trướng cha nàng. Khi còn niên thiếu, hai người bọn họ rất hồn nhiên, vô tư trèo cây, trộm trái, xuống sông bắt cá, hết sức buông bình làm cho các bậc tiền bối luôn nhức hết cả đầu. Đợi cho lớn hơn một chút lại nàng thường xuyên cùng các nam tử cùng lứa cười đùa ra ngoài biên ải, so đao thử tên, ngay chút bóng dáng của một vị tiểu thư nơi khuê phòng cũng không có.

Thành nhỏ miền biên ải núp bên dưới trùng trùng điệp điệp những ngọn núi cao, cô tịch, ngàn năm mây phủ. Bên ngoài quan ngoại chính là vùng đồng cỏ thảo nguyên mênh mông bát ngát, nơi có những bộ tộc du mục hung mãnh, mỗi ngày đều vừa chăn thả gia súc vừa vui vẻ hát ca, âm vang vang vọng khắp đất trời tạo lên một nét rất riêng nơi miền quan ngoại. Bên trong thành cũng thường có những vị thương nhân là dân du mục, mũ cao thân hình vạm vỡ, khỏe mạnh, chuyên buôn bán những chú tuần mã, bảo đao sắc bén và nhiều thứ khác nữa.

Nàng rất mê bảo đao. Mỗi khi có phiên chợ nàng đều thích tham gia, ở đó nàng có thể tìm thấy những thanh bảo đao quý, những thương nhân bán đao sớm đã quen mặt nàng.

Một con tuần mã thảo nguyên chưa được người thuần dưỡng bị đám đông mãnh liệt cùng tiếng chiêng trống của đoàn tạp kĩ làm cho kinh động, giữa ngã tư rộng lớn gây khỏi dây cương, hí những tiếng dài. Chứng kiến một cảnh này, những người xung quanh kinh hoàng tháo chạy tứ phía. Một đứa nhỏ vì đám đông chen lấn bỏ chạy xô đẩy mà ngã rạp xuống mặt đất, oa oa khóc lớn.

Chợt một thân ảnh nhỏ nhắn, một thân hồng y nhanh nhẹn phi thân tới bên cậu bé, đảo mắt nhìn quanh, chộp lấy thanh gỗ dài bên cạnh giờ lên, đem đứa nhỏ che ở phía sau. Con ngựa vọt tới trước mặt hai người, nhảy qua thanh gỗ. Chợt có một nam nhân từ đầu phi thân nhảy lên, nắm chặt dây cương dễ dàng đem con ngựa đã nổi điên kia hàng phục.

Nhất tề xung quanh tràn ngập tiếng vỗ tay, khen ngợi. Nam tử mạnh mẽ kia liếc nhìn nàng một cái, cả khuôn mặt hần bị chiếc khăn trùm đầu che kín chỉ lộ ra một đôi mắt hồ phách sáng ngời, kiên định cùng sống mũi cao, thẳng tắp.

Thiếu nữ hồng y chỉ nghĩ đó là một lần tình cờ gặp gỡ.

Mùa đông năm ấy, lần thứ năm quân Hung Nô kéo đến vùng biên ngoại, công thành chiếm đất, tàn sát khắp nơi.

Phụ thân nàng khoác một thân chiến giáp, tay cầm binh khí ở trên thành không ngừng chỉ huy, kiên cường giữ thành. Nàng cùng mẫu thân ở dưới thanh

chăm sóc những binh sĩ bị thương, nghe đến tiếng chém giết bên ngoài thành cùng mùi máu nồng đậm trong không khí, nàng biết những tháng ngày bình yên, vô ưu vô lo đã qua đi không còn trở lại.

Từ thu được mấy ngày, quân Hung Nô chợt thay đổi tuyến đường vây công. Vốn nghĩ nguy cơ đã được phá giải không nghĩ đến tên hoàng đế ngu ngốc nghe lời tiểu nhân gièm pha, nghĩ cha nàng cùng quân địch tư thông, hạ lệnh đem cả nhà ta ra sao trảm.

Đêm đó nàng cũng không muốn chạy đi, là thanh mai trúc mã của nàng đem nàng đánh cho bất tỉnh rồi để nàng trên một con ngựa rồi đi. Khi tỉnh lại, trước mắt nàng là một vùng thảo nguyên xanh tươi bát ngát, mà bên cạnh là nam tử cười trên con tuấn mã với đôi mắt màu hổ phách cùng sống mũi cao, thẳng tắp khi ấy.

"Đến đây. "Nammân vron tay ra. " Từ nay về sau, thảo nguyên là nhà của nàng. "

Vì thế trong ánh chiều tà trên thảo nguyên, nàng cùng hắn cùng cười một con tuấn mã lướt qua những dãy núi cao điệp trùng, những dòng sông uốn lượn, đón gió, phi vũ tinh kỳ ...

Nàng dùng bảo đao của Hung Nô, mặc quần áo Hung Nô, theo Hung Nô vương chinh chiến những bộ lạc quanh đó.

Nàng trước kia luôn mặc một thân hồng y, màu sắc kia tựa như được máu tươi nhuộm thành. Rất nhanh, tin tức truyền đi, không ai không biết bên cạnh Hữu Hiền Vương có một phi tử người Hán, luôn mặc một thân hồng bào, cười chung một bảo mã, cùng vương như bóng với hình.

Đêm thảo nguyên bầu trời đầy sao, ánh lửa trại vùng biên cương bập bùng không tắt, tin tức kia truyền đi thật xa không nghĩ sẽ truyền đến tai những người ở quên nhà. Vương thân mật đem nàng ôm vào trong ngực, ngồi trên đỉnh núi ngắm nhìn đêm trăng mùa hạ nơi thảo nguyên, cùng nàng ngắm trăng lên đầu núi, nước sông một mảnh tĩnh lặng. Khi đó vương khẽ thì thầm bên tai nàng, hắn đã yêu nàng từ rất lâu trước đó.

Nàng chỉ là cười, sắc hồng của y phục càng nổi bật gương mặt thanh tú, xinh đẹp tuyệt trần sớm đã không còn nét hồn nhiên vô tư như ngày nào. Nàng chính là một gốc mai sinh trưởng nơi thảo nguyên, dù địa thế, khí hậu không thích hợp nhưng vẫn quật cường muốn nở ra những đóa hoa điểm lệ ...

Vương cúi đầu nhìn nàng, hỏi: " Vì sao trông nàng luôn không được vui? Phải chăng là nhớ nhà? Tương lai khi dẫn quân tiến nhập trung nguyên ta nhất định sẽ mang theo nàng, khi ấy nàng có thể về thăm cố hương. "

Ánh mắt khẽ chớp động, nàng cúi đầu không nói gì.

Hán đế cùng Hung Nô tuyên chiến là chuyện mà người trong cuộc sớm đã đoán định trước. Vương cùng dĩ vãng không giống nhau không bao giờ mang theo nữ nhân cùng ra chiến trường. Nhưng hôm nay đây hắn chỉ dẫn theo nàng tùy quân.

Khi hai bên đối địch bên hai bờ chiến tuyến, nàng thấy bên quân Hán chợt xuất hiện một khuôn mặt vô cùng quen thuộc, chính là vị thanh mai trúc mã khi xưa. Ngày trước hắn chỉ là một thiếu niên nhỏ gầy, giờ cũng đã trưởng thành, muốn ra trận quyết một trận sinh tử sao?

"Mai nhi, người thân là người Hán thế nhưng lại phụng sự dưới trướng Hung Nô, điều này còn chưa tính, người còn chĩa kiếm về phía tổ quốc, lương tâm người ở đâu, bị câu gặm rồi sao? "

Nàng ở trên lưng ngựa, nhোáng cái mặt liền trắng bệch như tờ giấy.

Trận kia đánh một hồi lâu, hai bên vẫn bất phân thắng bại, khi trở về nàng liền bị trách cứ khá nhiều. Từ sau ít khi được ra trận, mỗi ngày chỉ ở dưới trướng sao chép chút văn thư, miêu chút bản đồ, chờ đoàn quân trở về.

Vương mang theo một thân huyết tính đầy mình trở về, ngã trên người nàng mà nói: " Mai nhi của ta đã phải chịu nhiều ủy khuất, chờ ta đánh thắng quân Hán, bắt sống tên tiểu tử kia, giao cho nàng tùy tiện xử lí. "

Nàng chỉ thản nhiên nói: " Chẳng đối với thiếp tốt như vậy, thiếp nào có ủy khuất. "

Chiến sự vẫn giằng co ngày một quyết liệt thì trời đã vào đông, thế trận rồi cuộc cũng có sự biến chuyển. Hung Nô liên tiếp bại mấy trận liên tiếp, sĩ khí trong quân giảm mạnh, bắt đầu dĩ đãi bại lui lại ngàn dặm. Trong quân rõ ràng là có gian tế. Tra ra liền tìm được người kia chính là nàng.

Khi bị tra hỏi nàng chỉ nhẹ giọng nói: " Vương, ta phản quốc, tội chứng đã rõ ràng rành, muốn xử thế nào, tùy ngài. "

Vương không nói gì chỉ cúi người ôm lấy nàng bước nhanh ra khỏi doanh trướng, trước khi đi còn để lại một câu: " Từ nay về sau không ai được phép đề cập đến chuyện này nữa. "

Nhưng là cơ mật quân sự vẫn như trước bị lộ ra ngoài, quân Hán bắt đầu tràn vào thảo nguyên đuổi đánh, không bỏ, quân Hung Nô bại như núi lở, bị đánh cho tan tác, phải tìm đường chạy trốn. Vương của nàng một đời kiêu hùng vậy mà bây giờ thân sắc lại tiểu tụy như vậy, song dù cho có thế nào, phong thái vương giả trời sinh cũng không hề sút đi bao nhiêu. Dù cho tang thương luôn hiện hữu nơi đây mắt, nhưng ánh nhìn của ngài với nàng vẫn thủy chung như trước, có chút áy náy cùng triu mến, yêu thương vô hạn. Mặc dù môi khô đến nứt nẻ hết cả, ngài vẫn ân cần hỏi: " Mai nhi, nàng có khát không? "

Đêm nay trăng rằm sáng tỏ, kỵ binh của quân Hán rồi cuộc cũng đuổi kịp, đem bọn họ vây ở bên trong. Vương của nàng một thân đơn độc, vừa đánh, vừa chém mang theo nàng đột phá vòng vây.

Đột nhiên trước ngực bỗng cảm thấy một trận đau nhức. Bảo đao Hung Nô trên tay chìm trong dòng máu nóng bỏng, cùng hồng y trên người dung thành một mảng.

Vương lúc đầu có chút cả kinh, sau đó không nói gì đến cuối cùng nở một nụ cười, ánh mắt nhìn nàng từ đầu đến cuối thủy chung tràn ngập nhu tình.

Tướng quân trẻ tuổi xong pha tuyến đầu làm gương cho binh sĩ dưới trướng, vung đao chém xuống. Đầu nam tử dưới ánh trăng mờ rơi xuống dưới chân nàng.

"Mai nhi! " Viên tướng trẻ kích động gọi tên nàng. " Ít nhiều gì ngươi vẫn âm thầm truyền tin cho chúng ta, trận này mới có thể giành được thắng lợi dễ dàng như vậy. Tân đế đáng cơ đã xử lại vụ án của cha ngươi trước đây, đem trong sạch hoàn trả lại. Theo ta trở về đi! "

Nàng cúi mình, đem đầu vương ôm vào trong ngực, thờ ơ liếc nhìn mọi thứ xung quanh.

"Mai nhi, lúc trước nam nhân này giả tạo văn thư, hại phụ thân ngươi bị xử tội thông đồng với địch, khiến cho cả nhà ngươi đều mất mạng oan uổng, bức ngươi phải phản bội lại tổ quốc. Hắn cùng ngươi vừa có thù quốc vừa có hận nhà a! "

Nàng mỉm cười đối với đầu nam tử trong lòng nói: " Chẳng vì giang sơn mà hại cả nhà ta oan uổng mất mạng, ta liền dùng thủ đoạn này báo đáp lại thôi. "

Dứt lời, không đợi người bên ngoài ngăn cản, nàng giơ đao lên, xẹt qua cổ. Máu hai người cuối cùng cũng dung nhập với nhau ở chung một chỗ.

Lại một lần nữa nhìn thấy Diêm Quân, thời gian một đời người ngắn ngủi mà tưởng như đã nhiều kiếp trôi qua. Trên đường xuống hoàng tuyến nàng vẫn một mình đơn độc bước tới, người nàng yêu thủy chung không có đứng lại chờ nàng.

Diêm Quân nói: " Nhìn xem, cho dù có như vậy, ngươi cùng hắn dù sinh dù tử vẫn phải xa nhau. "

Nàng nhìn đến bờ đối diện, ánh lửa ma trời thấp thoáng nhiều tựa sao trên trời. Sinh cũng vậy, tử cũng thế, tất cả đều rõ ràng rành mạch như vậy. Nàng chỉ kỳ vọng một điều, cho đến kiếp sau, hai người không phải trùng phùng trong thời buổi chiến loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tam thế.

Một hàng dài những thiếu nữ đang độ thanh xuân, trẻ trung, tươi tắn, thướt tha, yếu điệu đang đứng chờ đợi trước sân rồng. Cánh cửa son son thiếp vàng chậm chậm mở ra, hết người này ra, người kia lại tiến vào.

Ba năm một lần tuyển tú, nàng – nhi nữ của một viên quan nho nhỏ chuyên chăm sóc cây cối, hoa cỏ trong cung cũng bị liệt vào danh sách. Hai mươi tám vị hồng nhan, mỗi người một vẻ, từ hồn nhiên, trong sáng, thiện lương cho đến quyến rũ, mị hoặc tất cả đều có. Do được kế thừa khả năng hội họa từ cha mà bức tranh hoa điều ngư trùng sống động của nàng được đánh giá rất tốt. Nàng nghiêm nhiên được chọn.

Do gia thế thường thường nên nàng không được tuyển vào vị trí phi tần bên cạnh hoàng đế mà bị phân đến ở Đan Tâm các, chuyên sao chép văn thư. Đan Tâm các này nằm ở một nơi hẻo lánh, tĩnh lặng nhất hoàng cung. Bên cạnh lại lãnh cung vì vậy thường xuyên nghe thấy tiếng than khóc ní non của các vị phi tần thất sủng, người có chút địa vị cũng sẽ không bao giờ lui tới đây.

Các cung nữ theo hầu bên người ai nấy đều lên tiếng oán than dấy dấy mà nàng thì lại cảm thấy như vậy là quá đủ rồi, vì vậy chỉ chọn lấy kiếp sống an phận thủ thường, chờ đợi cho qua tám năm, khi ấy nàng hai mươi lăm liền có thể rời khỏi cung. Đại ca nhà Thế bá đã nói sẽ chờ đợi cho đến khi nàng xuất cung, cũng chẳng biết được lời người kia nói là thực hay hư nữa.

Ngày ấy, sau giữa trưa, gió nhẹ thổi tới cuốn đi mất bức họa tiêu hà chuồn chuồn đồ ra ngoài cửa sổ. Nàng chạy ra ngoài tìm liền bắt gặp một tiểu nam hài mặc áo xanh đang cầm trên tay bức họa của mình. Đứa nhỏ kia xinh xắn đáng yêu tựa như một tiểu tiên đồng, hai mắt to tròn, mũi lớn coi bộ có vài phần khiếp đảm, chăm chú nhìn nàng.

Nàng giật mình, ôn nhu cười nói, tiếp nam hài kia tiến vào trong phòng, đem điểm tâm, trái cây đẩy tới trước mặt. Tiểu hài tử tiếp nhận và ăn ngon lành, tiện đà kêu nàng một tiếng tỷ tỷ.

Sau mới biết được đứa nhỏ này là hai tử duy nhất của thái tử đã bị phế. Thân phận hoàng tôn kia chỉ như thùng rỗng kêu to mà thôi, họ để nó lại trong cung tự sinh tự diệt. Cung nhân bên người đối xử tệ bạc ra sao, hắn cũng không để bụng. Hôm nay hắn buồn chán liền nghĩ muốn ra khỏi tầm cung, kết quả chưa ra đến ngoài liền gặp được nàng.

Tiểu hoàng tôn tuy chỉ mới có mười hai nhưng nàng đối với nó cảm tình có thừa, hết mực yêu quý mà tự mình dạy nó đọc văn, viết chữ. Khả năng hội họa của nàng cuối cùng cũng có đất dụng võ, nàng lấy họa giải tự [vẽ tranh minh họa cho từ] vừa linh hoạt lại vừa sinh động khiến cho đứa nhỏ kia thích

tới nhìn không chớp mắt. Sau khi học được từ rồi liền đem những bức họa kia cẩn thận cất đi.

Cung nữ xung quanh đều chê cười nàng. Họ nghĩ nàng ngốc nghếch, muốn tiếp cận hoàng tộc thế nhưng lại tìm đến một con phượng hoàng trụ lông là vị tiểu hoàng tôn kia. Thời đại ngày nay đã khác nhiều, mạng sống của tiểu hoàng tôn kia liệu có thể giữ được hay không là một vấn đề, nàng với nó, tỷ đệ không phải, bề trên cũng không phân phó nàng chăm sóc nó, nàng làm vậy là có ý gì?

Nàng thì chẳng nghĩ nhiều được như vậy, chỉ an phận cùng một tiểu hài tử ở nơi hoang lạnh này bầu bạn qua ngày đoạn tháng, sống an nhàn mà tự tại.

Từ đó về sau hai người sớm chiều ở chung, cùng đọc sách, cùng chơi đùa, tả hữu không rời, hình bóng hai người dần quyện lại hòa hợp thành một khối khó có thể phân biệt được.

Trong viện có một vườn hàn mai, khi trời vào đông, nàng đem tiểu nam hài ôm vào trong lớp áo choàng, dựa sát vào nhau ngồi trong đình viện, vừa ngắm tuyết rơi vừa thưởng mai.

Nàng bỗng nhiên nói: "Hàn mai héo tàn nhường chỗ cho muôn hoa của ngày xuân khoe sắc, đáng tiếc người thưởng mai cũng đều vô tâm, hoa rụng hoa rơi cũng đều chỉ lưu luyến lữ hàn hương?"

Đưa nhỏ cảm thấy lời nói kia của nàng là điềm xấu liền ôm chặt lấy thắt lưng nàng.

Hoa nở, hoa tàn mấy độ xuân, trở mình nhìn lại, người phía sau đã muốn trở thành một thiếu niên anh tuấn, cao to vạm vỡ, ánh mắt thâm thúy kia thủy chung đuổi theo thân ảnh nàng.

Lúc này ở bên ngoài, trời long đất lở, thế sự vô thường, hoàng đế bệnh tình nguy kịch, hoàng tử kéo binh làm phản, huyết nhục tương tàn, lòng người hoảng sợ, hoang mang mà cuộc sống nơi tiểu viện hoang vắng vẫn bình lặng an ổn như trước.

Đợi cho sóng yên biển lặng, một ngày nọ, Tả thừa tướng cảm thánh chỉ chậm rãi hướng Đan Tâm các đi đến, vừa nhìn thấy thiếu niên liền quỳ xuống, tung hô ba tiếng vạn tuế.

Tân quân trước khi đi, nắm tay nàng nói: "Hiệu Mai, ta sớm đã ở trước linh bài phụ thân tuyên thệ, ngày sau nếu có thể đăng cơ nhất định lập nàng làm hậu. Nàng cứ ở đây chờ ta trở lại nghênh đón."

Lời nói kiên định mà tràn ngập thâm tình vạn chủng của thiếu niên khiến nàng động dung mà trầm luân trong bể tình.

Nhưng nàng không đợi được đến khi chiếu chỉ kia được ban ra, lại chờ được một ly chấm tửu [rượu độc] Tả thừa tướng mặt không đổi sắc nói: "Phụ thân ngài ủng hộ đại hoàng tử tạo phản, sớm đã bị chặt đầu đền tội. Ngài cũng nhanh nhanh uống hết ly rượu này, xuống cửu tuyền tận hiếu đi."

Nàng không chút sợ hãi cùng lo ngại, biểu tình bình thản giống như sớm đã nhìn thấu thế sự hồng trần. Chính là khi nâng chén rượu đột nhiên tự hỏi: "Về sau chàng phải làm sao bây giờ?"

Tả thừa tướng cười mà nói: "Tiểu nữ của ta đoan trang hiền thực cũng không giống với hạng nữ nhân như ngài, tin tưởng hội có thể chăm sóc, hầu hạ điện hạ tốt hơn ngài nhiều."

Nàng than nhẹ một tiếng, một hơi uống cạn chén rượu độc.

Diêm Quân nhìn thấy nàng, mở đầu là câu nói: "Năm năm sau người kia chính đón lại triều chính, tru di cửu tộc Tả thừa tướng, truy phong người làm hậu."

Nàng gật gật đầu không nói, biểu tình không vui mà cũng chẳng buồn.

Diêm Quân cảm khái nói: "Tiên tử, người biết rõ, bất luận trải qua bao nhiêu kiếp, người cùng hán cũng chỉ có thể hữu duyên vô phận, không thể ở cùng một chỗ."

Ánh mắt trong suốt của nàng khẽ lay chuyển, than nhẹ: "Ngược gió như giải ý, đừng dễ dàng tàn phá. Đã có chàng giải ý, ngược gió có là chi?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Ở thế thứ tư, nàng – một tiểu thư nhà quan lại đi đem lòng yêu mến một thư sinh nhả nhặn, hiền lành nhưng gia cảnh bần hàn.

Hai người cùng nhau bỏ trốn. Trên đường trốn chạy, trên người cả hai đều không có nhiều tiền bạc, hần đảnh theo nghiệp cũ, làm một phu tử dạy học. Nàng cũng tự mình làm lụng vất vả lo toan hết thảy mọi việc trong nhà. Bề tay nghề thừa thừa khéo léo của mình, trước mắt nàng có thể tạm lo cho cả

hai. Các bức thêu của nàng rất sống động, nhất là những bức thêu hoa mai.

Một ngày kia, quân gia của một vị viên ngoại tìm đến cửa nhà cầu hôn. Tiểu thư nhà viên ngoại ấy cũng như nàng năm đó, mê luyến bộ dáng tuấn tú nhã nhặn của người nọ. Tuy là muốn gả nhưng nhất quyết không chịu làm thiếp.

Hắn nói: "Nàng cố gắng chịu chút ủy khuất. Ta thú nàng kia rồi, những ngày tháng tốt đẹp rồi cũng sẽ đến với hai ta."

Nghe đến đây nàng sáng khoái đồng ý.

Vì thế trong tiếng kèn trống linh đình, đón người mới nhập môn, nàng dịu dàng, ngoan ngoãn bước tới thính an. Trong đêm tân hôn, trượng phu của nàng cùng vị tiểu thư kia uống chén rượu giao bôi, rượu vừa trôi xuống cổ họng, hai người liền lăn ra đất mà chết.

Quan phủ tìm đến cửa nhà, muốn bắt nàng về hỏi tội, không nghĩ vào đến nơi phòng nàng đã chìm trong biển lửa.

Ngũ thế.

Gia gia của nàng là Y thánh, nàng từ nhỏ đã sinh trưởng ở nơi thâm sơn cùng cốc, cũng không hề biết đến thế sự bên ngoài. Một ngày nào đó, nàng bắt gặp một nam nhân lầm xông vào trong cốc ...

Lục thế, nàng và hắn, một là công chúa mất nước, một là quân vương địch quốc.

Thất thế ...

Như đã thành thói quen, Mạnh bà thang nàng cũng không nhớ đã uống bao nhiêu lần. Mỗi một thế qua đi, thời gian cũng chẳng được bao lâu. Mỗi lần luân hồi bước chân đến Âm phủ, nàng đều bị Diêm Quân ở bên tai lái nhai một hồi lâu. Mỗi lần như vậy nàng chỉ cười không nói, tập mãi rồi cũng thành thói quen.

Trăm năm qua đi, Diêm Quân nhìn ánh mắt nàng vẫn trong sáng, thanh thuần như trước liền có điểm chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Một thế nữa lại đến ...

Tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc rộn vang khắp con đường lớn, cả thiên địa như chìm ngập trong một màu đỏ rực rỡ. Chiếc chăn thêu long phượng trình tường được trải rộng trên chiếc giường phủ một lớp gấm lam đậm, ngay đến cả bốn góc màn cũng đều được trang trí bằng những kim long nho nhỏ, không hổ là khí phái hoàng gia.

Khăn voan nhấc lên, cung nữ cùng thái giám mỗi người trên mặt đều lộ ra một nét kinh diễm, thế nhưng hoàng đế trẻ tuổi, oai hùng lại chỉ thản nhiên mà nói một tiếng: "Hảo!"

Cũng không thể trách hắn, trong triều Thái hậu cùng Thừa tướng cấu kết nhau nắm giữ triều chính, vì khống chế quyền lực của hắn mà bắt hắn thú nàng – biểu muội của hắn làm hậu.

Phương mi nhẹ rủ xuống che dấu mắt mắt nơi đáy mắt, người mong nhớ ngày đêm giờ đã đứng gần ngay trước mắt lại giống như thật xa cách.

Hoàng đế trẻ tuổi cũng không cảm thấy đắc trí, trong việc triều chính, quyền hạ lệnh này nọ đều là ở nữ nhân sau màn kia. Trở lại hậu cung, hắn giận dữ mà quăng ngã hết mọi thứ trên bàn, nàng thấy vậy chỉ yên lặng cúi người thu dọn. Hắn vừa thấy nàng, nhất thời nhớ đến chuyện trên triều ban sáng, giận dữ đá nàng một cước.

Nàng dù bị đá cũng vẫn yên lặng chịu đựng, nỗi đau xác thịt sao có thể sánh với nỗi đau trong lòng?

Hoàng đế là người rất yêu mai, trong cung vì vậy cũng trồng rất nhiều mai. Hắn thường hạ lệnh cho phi tử hậu cung mặc một thân hồng y ở tại vườn mai nô đùa, đuổi bắt. Nàng mỗi lần đều không tham gia, chỉ đứng xa xa nhìn, triều chính hoang phế như vậy trách không được Hoàng đế chàng lại như thế, vẻ mặt của nàng lại tựa hồ lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

Sau ba năm đại hạn, những thứ nàng dùng vẫn là những món sơn hào hải vị mà từ sớm nàng đã chẳng còn thấy mới mẻ gì, lại nghĩ đến những người dân thường ngày đêm phải chịu cảnh đói khát, nàng liền lệnh xuống dưới cất giảm phân nửa chi tiêu cung của nàng, đem số tiền còn lại cứu tế cho dân.

Hoàng đế lúc này mới nhớ tới vị hoàng hậu trầm mặc của mình, đem nàng gọi tới trước mặt ca ngợi vài câu.

Nàng chỉ thản nhiên nói: "Nô tì khuynh lực hậu cung khả có thể cứu được mấy nghìn mạng người, bệ hạ khuynh cả triều chính liền có thể cứu được cả thiên hạ đang trong thời kì nước sôi lửa bỏng này. "

Hắn chăm chọc, cười mà nói: "Lời Hoàng hậu nói thoát nghe rất hay, song triều đình này không phải triều đình của Mai gia các người sao? "

Nghe xong nàng bình tĩnh ngẩng đầu, chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt của vị hoàng đế cô độc, trong ánh mắt trong suốt mang theo một tia thương hại.

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu hoi nàng: "Hoàng hậu yêu trầm sao? "

Nàng thành thành thật thật thẳng thắn trả lời: "Yêu. "

Đôi mắt Hoàng đế chợt lóe lên những tia sáng, cười lớn đem nàng kéo vào trong ngực.

Hoàng hậu thất vọng nhiều năm nay cuối cùng cũng được hưởng long ân, điều này khiến cho Thái hậu cùng Mai gia đều thở phào nhẹ nhõm. Chuyện Mai gia cùng Hoàng đế ngầm có mâu thuẫn cũng dần dịu xuống. Nàng cùng nhà mẹ đẻ thường xuyên lui tới chặt chẽ, ba ngày đầu ban cho họ tiền tài cùng nô bộc, sau là ba tỉnh miền Tây, nhất thời vinh sủng cực thịnh.

Hoàng đế cùng nàng đối chọi đến tận đêm khuya, thời khắc mấu chốt lại đi sai một nước cờ, bất đắc dĩ mà cười.

Nàng liền nói: "Bước này không tính, chàng đi lại đi. "

Hoàng đế lại lắc đầu, thản nhiên nói: "Một quân đã đánh ra, cũng sẽ không hối hận. "

Nàng cũng biết chính mình chẳng qua cũng là một quân cờ không thể thiếu trong ván cờ mà Hoàng đế bày ra.

Sau lại phát sinh chuyện của thành Thuận Lý Chương, Mai thừa tướng đột nhiên bị tra ra tư thông với địch bán nước, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực liền lụy đến cả nhà bị tru di cử tộc. Nàng ở trong nội thất nghe được những lời Hoàng đế cùng Đình Tư úy nói, giết, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh hồng vụ. [sương mù đỏ thẫm]

Nàng đương nhiên không thể tiếp tục làm Hoàng hậu, hẳn đầu tiên phế nàng làm Mai phi chuyển tới một tẩm cung gần Thiên điện. Thái Hậu tới trước cửa, chửi bới âm ỉ lên, nói "Ngươi thân là người của Mai gia, lại ở tại nhà mình cài gián điệp vào, hại chết phụ mẫu, huynh đệ, tỷ muội trên dưới cử tộc, ngươi sẽ không được chết một cách tử tế được đâu. "

Nàng thán: "Ta sớm biết chính mình sẽ không được chết một cách tử tế. "

Sau Hoàng đế tìm đến đây, không nói lời nào chỉ đứng chân trước mặt nàng. Nàng hướng hắn cười: "Bệ hạ, người rốt cục cũng đến tiễn ta ra đi sao? "

Hoàng đế rốt cục cũng động dung, chế trụ bả vai của nàng hỏi: "Vì sao? Trầm từ trước tới nay chưa từng đối xử thật tình với nàng, vì sao nàng lại vì trẫm mà làm những điều đó? "

Nàng thản nhiên nói: "Bệ hạ, người đã từng nghe qua một câu chuyện xưa như vậy hay chưa? Rất nhiều năm trước, có một gốc mai cô độc sinh trưởng ở nơi thâm sơn cùng cốc. Năm tháng trôi qua, cây mai kia hấp thu tinh hoa ngàn năm của trời đất liền có được linh tính như phàm nhân. Sau lại có một vị Long quân cơ duyên xảo hợp, giúp cây mai kia độ một kiếp, cùng nàng kết bái. Sau vị Long quân bị người ta ám hại, chạy trời không khỏi nắng, trước khi chia tay tặng cho nàng kia một viên bảo vật của Long tộc – Thủy linh lung. Không nghĩ đến nàng kia hấp thu được linh khí từ Thủy linh lung liền có thể tu luyện thành người ... "

Hoàng đế mê mẩn lắng nghe câu chuyện rồi truy vấn: "Sau đó thì sao? "

Nàng thản nhiên cười: "Mai hoa tiên tử đương nhiên là đến Long cung cứu Long quân kia ra, hai người cùng nhau đăng vân [cười mây] mà đi ... "

Hoàng đế tựa hồ đã hiểu, lại mơ hồ như không nói: "Nàng nói thế ta mới nhớ ra, từ nhỏ đến giờ ta hay mơ một giấc mơ. Trong mộng, có một hồng y nữ tử đứng dưới gốc cây mai. Ta không thấy rõ mặt nàng ta nhưng mỗi khi mơ thấy nàng ta đều cảm thấy rất vui sướng. Ta nghĩ kiếp trước ta nhất định là có quen biết nàng ta. Có khi thì cùng nàng ấy bạt gió rong chơi cười ngửa trên thảo nguyên đại ngàn, lúc thì cùng nàng ta ngồi yên lặng trăng tiêu viện lâm hạc. Vô Trần đại sư từng nói nàng cùng ta là có túc duyên." [duyên nợ từ trước]

Nàng hỏi: "Bệ hạ, vậy người muốn tìm nàng sao? "

Hoàng đế lắc đầu: "Người ở trong mộng, biết đi đâu tìm. "

Nàng không hỏi thêm gì nữa chỉ nhìn hắn một cái. Đêm đó nàng nằm xuống, theo đó mà ngủ một giấc ngàn thu.

Hôm sau cung nhân tới báo, Hoàng đế đang ở trong điện phê duyệt tấu chương, nghe được tin này bút son liền dừng lại, không hề nhúc nhích. Thái giám bên người nhìn ra điểm không thích hợp đang định tiến lên hầu hạ liền thấy Hoàng đế đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, gục xuống án thượng, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng đế bệnh nặng, cả kinh thành đều dán cáo thị tìm y thánh chẩn trị. Sau đó ít lâu có một nam tử xé cáo thị, xin vào cung yết kiến, chẩn trị bệnh cho Hoàng đế.

Nhìn Hoàng đế nằm trên giường bệnh đã không thành hình người, hơi thở yếu ớt, mong manh. Nam tử cũng không quỳ xuống bái lạy mà chỉ chấp tay sau lưng cười mà nói: "Ngao Tĩnh huynh, ái tình quả là một thứ tuyệt diệu, phong ấn mạnh mẽ như vậy mà cũng chỉ bị huynh một chút mà phá tan. "

Nam tử nằm trên Long tháp vô lực nói một câu: " Ta thế nhưng lại đối xử với nàng như vậy. "

Nam tử thở dài: " Kia cũng không phải do huynh sai. Là do nàng cam tâm tình nguyện. "

Ngao Tĩnh hai mắt mở to, vô thần.

Nam tử lắc đầu bất đắc dĩ. Phong ấn đã không còn, luân hồi một lần nữa quán lấy bọn họ, tất cả đã không còn có thể không chế được nữa.

" Ta tới đón huynh trở về, phụ vương huynh đã mắc bạo bệnh qua đời, đại ca huynh vừa đăng cơ liền đến Dao tri cầu tình Vương mẫu, Vương mẫu vì vậy mà muốn gặp huynh một lần. "

Ánh mắt rớt cuộc cũng có thần hơn một chút, hần quay đầu sang hỏi: " Sơ Ảnh đâu? "

Nam tử lặng yên không nói.

...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lúc này nàng đã ở dưới Âm phủ. Diêm Quân không ở đó, một tiểu quỷ nói cho nàng biết, Tân Long vương mới kế vị, chư tiên đều tới Đông hải ăn mừng.

Nàng gật đầu nói: " Ta sẽ chờ ở đây, người cứ đi làm việc của mình đi. "

Vì thế nàng ngồi bên dòng Vong Xuyên, ngắm nhìn những đóa Bì Ngạn hai bên bờ, cũng dần cảm thấy mỗi một mà nhắm hai mắt lại.

Nàng lại mơ về lần đầu gặp được Ngao Tĩnh. Kia không chỉ là một đoạn tình duyên sơ manh, đó cũng là bắt đầu của một hồi họa kiếp.

Khi ấy nàng là một gốc mai sinh trưởng bên trong một khu rừng dày đặc nơi thâm u cùng cốc, hần là một cái thanh long chuyên thi vân bố vũ. [ý chỉ chuyện làm mưa] Bọn họ một người ở nơi thâm sơn hoang vắng, một ở luôn ở tít trên cao chín tầng mây.

Thâm sơn quanh năm u tĩnh, đây đó có những chú thúy miêu nhỏ chui lên từ dưới lòng đất, vang vọng trong không gian chỉ có tiếng lá cây xào xạc đung đưa trước gió. Nàng ở nơi này hấp thu tinh hoa đất trời cùng đã ngàn vạn năm, một lòng dốc tâm tu luyện, nơi này tuy rằng thanh tĩnh nhưng cũng thực buồn tẻ.

So với nàng thì Ngao Tĩnh luôn luôn tự do tự tại, được đi đây đi đó. Thân mình thon dài duyên dáng xẹt qua phía chân trời, như ẩn như hiện trong làn mây tím, phong thái nhẹ nhàng mà tiêu sái. Nàng luôn ngưỡng mộ nhìn lên bầu trời mỗi khi hần bay qua. Thượng Linh điều nói cho nàng biết, hần là rồng. Tư thủy long. Khi đó nàng luôn tự mình tiếc nuối bản thân mình tu hành còn thấp, nàng cứ như vậy mà khao khát có được hình người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nàng vẫn nhớ như in, năm ấy là năm trời đột nhiên chuyển lạnh, rét chưa từng thấy. Tuyết rơi dày đặc, phủ trắng cả khu rừng, ngay đến nàng cũng bị một lớp tuyết dày bao phủ. Bên người, không ít cây cối đã vì thiên nhiên khắc nghiệt mà dần dần chết đi, nàng thầm nhủ vậy là đại kiếp trăm năm của mình đã đến. Những tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời, gió tuyết ngày càng mãnh liệt, cuồng bạo gào thét vây trụ lấy nàng, thổi bay những nụ hoa mới hé nở, bẻ gãy những cành cây non yếu. Một tia chớp phóng đến, cả thân thể nàng bốc cháy, khắp người đều bị ngọn lửa liếm qua, khổ sở không sao kể xiết.

Mất thấy bản thân sẽ không qua được kiếp nạn này, nàng âm thầm buông xuôi tất cả, bỗng nhiên có một cổ thanh lương thủy từ trên trời giáng xuống, dập tắt ngọn lửa hung tàn. Nàng rốt cục có thể kéo dài chút hơi tàn.

Ngao Tĩnh lấy thiên thân chi tư [hình người] đứng trước mặt nàng, hào quang bức người khiến cho nàng không dám ngưỡng mộ. Hắn vãi phần thương tiếc vuốt ve những vết bỏng lửa trên thân mình nàng nói: " Hương khí nhẹ nhàng mà thanh khiết, thanh cực mà không biết hàn, bị thiên hỏa hủy đi như vậy thực đáng tiếc. "

Nàng cả người chấn động mạnh mẽ nhưng lại quên đi hết đau đớn trên thân thể.

Sau đó Ngao Tĩnh thường hạ phàm tìm đến nàng, đặt cho nàng một cái tên – Sơ Ảnh. Nàng mặc dù không thể thành hình nhưng vẫn có thể miễn cưỡng duy trì một cái hình dáng. Nàng lập đi lập lại hai chữ này, cảm giác không thật tràn ngập trong cơ thể.

Ngao Tĩnh là con trai thứ tư của Đông Hải long Vương, mẫu thân hắn – Long hậu sớm đã qua đời từ rất lâu. Hắn trời sinh tính tình đạm bạc, đa tài đa nghệ nhưng lại ghét cuộc sống tranh đấu vương vị, chỉ thích tiêu dao đây đó, mượn cố ngao du sơn thủy mà né tránh dị lộ vào cuộc tranh chấp vương vị kia. Hắn thích nhất là dựa vào thân nàng, uống rượu, múa kiếm, họa cảnh. Ngao Tĩnh múa kiếm rất đẹp, đường kiếm khỏe khoắn mà sắc bén, phiêu dật mà nhanh nhẹn. Hắn nghe xong những lời này thì chỉ nói: " Sự phở nói ta sát khí không đủ, phụ nhân chi tâm. " Cũng có khi hắn ái niệm mà ngâm những bài thơ mà nàng cũng không hiểu nghĩa. Mỗi khi hắn niệm khởi:

" Sở ngạc sơ hàm tuyết

Cô tiêu họa bản nan

Hương trung có khác vận

Thanh cực không biết hàn.

Sáo cùng sầu nghe

Tà kỹ y bệnh xem

Ngược gió như giải ý

Đừng dễ dàng tàn phá. "

Nàng trong hốc mắt đều ướt đầm nước, trong phút chốc vì hắn mà nở rộ những đóa mai hồng diễm lệ.

Hắn tham luyện tình tình thuần khiết mà quên mất gia tộc phức tạp của hắn, còn nàng thì tham luyện hơi ấm xua tan lạnh giá trên người Ngao Tĩnh. Cuộc sống bình thân cứ thế trôi qua, khu rừng dần dần hồi sinh, trở lại đáng về đây sức sống như trước. Nhoáng cái cũng đã được hơn mười năm.

Lần cuối Ngao Tĩnh đến tìm nàng, trên cơ thể hắn phảng phất mùi máu tươi, nàng biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Ngao Tĩnh vỗ về hình dáng trong suốt của nàng, đối nàng nói: " Sơ Ảnh, đại ca ta lâm bệnh nặng, tần Long hậu lại hướng ta ra tay. Bà ta mua chuộc hãm hại đồ tội cho ta, chỉ sợ lần này ta có chạy trời cũng không khỏi nắng. "

Nàng khủng hoảng bất lấy hắn, không cho đi, nhưng là vì thân thể nàng không có thực nên cái gì cũng không nắm giữ được.

Ngao Tĩnh đem một viên thủy linh lung chôn ở mặt đất dưới chân thân nàng, ôn nhu nói: "Thủy linh lung này là bảo vật của long tộc, lại là thứ ta mang theo bên người nhiều năm. Nàng hãy hảo hảo cất giữ, nếu ta không thoát được kiếp nạn này, nó cũng có thể phù hộ cho nàng bình yên vượt qua thiên kiếp kế tiếp."

Ngao Tĩnh ngâm ngùi một hồi lâu, sau lại nói tiếp: " Sơ Ảnh, ta vốn tưởng rằng có thể được ở đây với nàng sống những ngày bình yên, an an ổn ổn, cứ như vậy cho tới thiên trường địa cửu. Giờ phút này chỉ e ước nguyện đó không thể thành được rồi. "

Nàng chỉ có thể trở mặt nhìn hắn kiên quyết ra đi, chỉ có thể khóc đến khàn giọng kêu hắn đừng đi. Thủy linh lung dưới đất như cảm nhận được sự ra đi của nguyên chủ mà phát ra những thất thải quang mang. [tia sáng bảy màu] Nàng được gợi ý hấp thụ linh khí của thủy linh lung. Đến mùa hoa năm sau nàng rốt cục cũng cảm giác hai bàn chân chạm đất.

Long Tĩnh khi ấy đã muốn bị trời trên Trảm Long đài, thái cổ huyền thiết chứ đâu phải xích sắt bình thường mà đao kiếm có thể chặt là đứt? Nàng hai mắt đỏ hoe, cái gì cũng không nghĩ được, xông lên phía trước vùng kiếm đánh tới, thủ vệ của long tộc cùng thiên binh bị thương khá nhiều, nàng tranh thủ lúc ấy tung người lên phía trước, đoạt lấy mình kiếm lao về phía Trảm Long đài, một kiếm chém đứt thái cổ huyền thiết,

Đối mặt với thiên binh thiên tướng tựa như sóng thủy triều, lớp trước ngã xuống lớp sau nhào lên, Ngao Tĩnh thở dài một tiếng, đem nàng ôm chặt vào ngực, tiếp nhận lấy Minh kiếm, đỡ lấy những binh khí đang đánh tới. Hắn nhẹ nhàng điều khiển mình kiếm chém tới, bộc lộ rõ năng lực mà trước nay vẫn luôn che giấu.

Nhưng là dù cho võ nghệ cùng pháp thuật có cao cường thế nào nhưng đối mặt với thiên binh nhiều như sao trên trời thế kia, hắn cũng khó có thể một địch trăm, hai người bị dồn đến trước mặt Ngọc đế. Khi đối mặt với Ngọc đế cùng chư tiên hắn vẫn nắm chặt tay nàng không buông,

Vương mẫu hỏi: " Không hỏi hận? "

" Nhất định không. "

" Có sợ không? "

" Không sợ. "

Vì thế cả hai cùng bị đánh trở thành phạm nhân, cùng nhau trải qua luân hồi chuyển thế. Phạm nhân giết chóc chi tội, thế thế đều đã chết oan uổng tới nay cứ thế lặp lại. Như vậy còn chưa tính, họ còn cố tình muốn hai người trọn một kiếp người phải hữu duyên vô phận, điều này cũng cho qua đi, bởi vì hết thấy căn nguyên cũng là bởi chữ " tình ".

Cư nhiên đã qua hơn trăm năm ...

Nàng từ trong mơ bị người ta gọi dậy. Diêm Quân nhìn nàng biểu tình có chút kỳ quái, đối nàng nói: " Trước tiên quân không cần đi đầu thai chuyển thế, comotj tiền quân muốn gặp người. "

Ai? Là ai có thể nhớ rõ nàng – một cái mai tiền nho nhỏ?

Theo Diêm Quân rồi đi khỏi địa phủ, thế nhưng nơi nàng đến dần dần hiện lên trong làn ánh sáng ngũ sắc. Sương khói lượn lờ, tiên nhạc phiêu miểu, trong không khí thoảng qua một làn hương thơm ngát. Thiên binh kim giáp túc mục đứng canh trước trụ trời, một màn này thực hết sức quen thuộc, thẳng đến khi nàng nhớ lại trăm năm trước, đây từng là nơi nàng được Ngao Tinh ôm vào trong ngực, chính là nơi này nàng và hắn bị áp giải đi.

...

Lúc trước quỳ gối trước Vương mẫu, nàng một lòng nghĩ muốn đem toàn bộ lỗi lầm quy về bản thân. Dù sao nàng mới tu hành có mấy trăm năm, pháp lực cũng chỉ tầm tầm, nếu có thể cứu được Ngao Tinh, cái mạng nhỏ này có đáng gì?

Ngao Tinh thế nhưng lại đem nàng che ở sau lưng, nói: " Sơ Ảnh làm như vậy cũng chỉ là vì muốn cứu ta, ta cam nguyện đền tội. "

Tây vương mẫu cao cao tại thượng nghe xong không nhìn được thở dài một hơi. Tình yêu si sân này dù sao trong mắt người cũng chỉ là một thứ ngoạn ý nhàm chán. Cách một dải ngân hà Nguru Lang cùng Chức Nữ vẫn cam nguyện giữ tình yêu thủy chung son sắt.

Thượng đế lại có chút tò mò, nàng chỉ là một cái mai hoa tiền tử nho nhỏ, công lực thấp kém, lấy đâu ra dũng khí mà chạy đến Sầm Thiên cung làm loạn ...

Đang nghĩ đến đây, nghe tiếng Diêm Quân gọi nàng mới hoàn hồn lại, chợt nhìn thấy hai tiên đồng đang bước tới tiếp đón bọn họ, đó cư nhiên là Đồng Song Thành cùng An Pháp Anh.

Quả thực là Vương mẫu muốn gặp nàng.

Lại một lần nữa quỳ gối trước Tây vương mẫu, tâm tình thế nhưng lại bình thản giống như trăm năm trước.

Wang mẫu hỏi nàng: " Trải qua bát thế chịu nhiều khổ đau như vậy, ngươi có hối hận? "

Câu trả lời của nàng cũng kiên định giống như lúc trước: " Sơ Ảnh không hối hận. "

" Không hối hận? " Vương mẫu cười, nhìn nàng nói tiếp: " Ngươi không sợ lại tiếp tục bị phạt đi luân hồi? "

Nàng đáp: " Tiểu tiên sợ. "

Wang mẫu cảm thấy hứng thú, hỏi tiếp: " Sợ cái gì? "

" Sợ lại một lần nữa hại Ngao Tinh cùng phải gánh chịu đau khổ luân hồi, tiểu tiên chỉ hy vọng nương nương giơ cao đánh khẽ, thả chàng đi. "

Wang mẫu sững sốt, mặt thoáng biến đổi, lẩm bẫm nói: " Lời nói của ngươi thế nhưng lại không khác gì một lời kia của hắn ... "

Long vương tân nhiệm đứng một bên, nở nụ cười nói: " Nương nương, vụ cá cược này, người thua rồi, cần phải giữ lời a! "

Cá cược? Thua? Ai có thể nói cho nàng biết, phải chăng mấy trăm năm cực khổ bất quá chỉ là thú vui cá cược tiêu khiển của bọn họ thôi sao?

Bước ra khỏi Dao trì, còn chưa kịp hỏi Diêm Quân đã xảy ra chuyện gì, hắn đã nhanh nhẹn cướp lời: " Nương nương trước đó đã gặp tứ hoàng tử của Long tộc, Ngao Tinh. Ngài cũng đã hỏi những câu tương tự như vậy. Hắn cư nhiên dứt khoát trả lời, những câu trả lời ấy, giống hệt với câu trả lời của tiên quân. "

Cước bộ của nàng chợt dừng lại, hai mắt đỏ hoe, rung rung nước mắt. Cuối cùng hé nở một nụ cười viên mãn.

Đến bên cạnh hồ Hương Sinh, Diêm Quân chấp tay đưa tiễn nói: " Tiên tử bảo trọng. "

Nàng tuy rằng cảm thấy nụ cười của hắn có chút quái dị song cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, nhảy vào trong hồ. Trong lúc toàn thân chìm xuống, nàng chợt nhớ ra, mới rồi mình không uống Mạnh Bà thang ...

Trong mơ hồ, nàng nghe thấy tiếng Diêm Quân nói: " Tiên tử, Long vương hết mực cầu tình khiến cho nương nương cảm thông cho chuyện tình của hai người. Vương mẫu đã đặc xá tội giết chóc của cả hai, để cho kiếp sau hai người được sống hạnh phúc bên nhau đến bạch đầu giai lão ... "

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

" Kia, sau đó thì sao ạ? " Thanh âm hài tử nho nhỏ thốt lên.

" Từ đó về sau hai người sống một cuộc sống vui vẻ, khoái hoạt bên nhau. " Cô gái mỉm cười và nói.

Đứa nhỏ chu chu miệng bất mãn: " Chuyện xưa này một chút cũng không dễ nghe, mà em nghe một chút cũng không hiểu. " Một vãi đứa nhỏ ở bên cạnh cũng gật gù đồng tình.

Cô gái gõ nhẹ vào đầu mấy đứa, giả bộ bất mãn nói: " Đã muốn ta kể chuyện xưa, lại còn nói không thích nghe. "

Bọn nhỏ oa oa kêu to, nháo thành một đoàn. Một nữ hài này giờ vẫn không lên tiếng, đột nhiên hỏi: " Tỷ tỷ, như vậy, sau này làm sao mà nàng kia tìm thấy hần? "

Cô gái thu hồi bàn tay, lắc lắc đầu nói: " Không có. Nàng không có nhìn thấy hần, nhưng nàng biết chắc hần đang ở đâu đó tìm nàng. Nhân gian rộng lớn như vậy, nàng muốn kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho đến khi hần tìm đến. "

" Chờ như thế nào ạ? Có phải giống như nữ nhân ngủ trong rừng chờ vương tử đến hôn môi đánh thức sao? "

Nghe đến đây cô gái cười phá lên.

Bọn nhỏ rớt cục cũng rời đi khỏi căn phòng nhỏ. Cô gái lưu lại thu thập căn phòng lộn xộn bởi lũ trẻ đùa nghịch, quăng đồ chơi khắp nơi. Một giọng hát khàn khàn truyền ra từ radio nhỏ trên bàn, đây là một ca khúc đang rất được ưa thích. Ánh tịch dương nhẹ nhàng chiếu rọi vào bên trong khung cửa sổ vuông.

Ngoài cửa bỗng nhiên có một thanh âm truyền đến: " Xin lỗi, có Trương lão sư ở nhà hay không? "

Cô gái đứng thẳng dậy. Ánh chiều tà phản chiếu bóng dáng mờ nhạt một thân ảnh cao lớn lên trên cánh cửa.

" Ông ấy hiện không có nhà, trước giờ cơm tối cũng chưa chắc đã về đâu. "

" Cô hần là học trò của ông ấy? " Namsinh cười cười hỏi: " Tôi là sư huynh của cô, Trương lão bảo tôi đến đây trợ giúp. "

Cô gái cũng cười, nói: " Tôi biết, tôi chờ anh đã rất lâu. "

" Đã bao lâu? " Nam tử tròn mắt nhìn nàng chăm chăm, biểu tình mang theo vài phần tính khí trẻ con.

Cô gái nghiêng đầu nói: " Vài trăm năm, dài như niên kỉ của chiến trường viễn cổ ngoài kia. ... "

Nam tử gãi đầu, khoe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười: " Ta thực sự đã khiến sư muội phải chờ đợi lâu. "

" Đến, em mang anh đi tìm lão Trương. " Cô gái bước lên phía trước đưa tay ra chỉ về phía đường lớn.

Namsinh buông ba lô trên vai xuống, đi theo ra ngoài.

" Đứng rồi, sư muội, kia cũng thật là chiến trường cũ thời Tống Mạt sao? "

" Kia là đương nhiên. Anh cũng đã nghe qua chuyện xưa của một vị tướng quân cùng danh kị? "

" Chính là cô danh kị đã không quản ngàn dặm tìm đến chiến trường tìm đầu vị tướng quân kia sao? "

" Đúng vậy. Trương lão từng khẳng định, ngoài kia chính là chiến trường ngày xưa nơi mà vị tướng quân ấy hy sinh. "

" Trương lão ngày càng giống Trương bán tiên. "

" Ha ha ... "

" Anh giống như là đã từng ở nơi nào đó gặp qua em. "

" Lừa gạt. "

" Không phải! Là thật mà! "

" Trong mộng sao? "

" Không cần phải cười như vậy, có lẽ không phải chỉ ở trong mộng từng gặp qua em, thật sự ... "

Hoàn

* * *

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.